

Győri Ítéltábla mint másodfokú bíróság

Bf.II.4/2023/16. szám

A Győri Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Győrött, 2023. április 13. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t:

A kábítószer-kereskedelem büntette és más bűncselekmények miatt Terhelt1 és társai ellen indult büntetőügyben a Veszprémi Törvényszék 2022. szeptember 22. napján kihirdetett 10.B.348/2021/171. számú ítéletét *megváltoztatja*.

Terhelt1 I.r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát 10 (tíz) évre, a közügyektől eltiltás mellékbüntetését 8 (nyolc) évre súlyosítja.

A kiszabott szabadságvesztés büntetés végrehajtásának próbaidejét Terhelt4 IV.r. vádlott vonatkozásában 3 (három) évre, Terhelt9 IX.r. vádlott tekintetében 4 (négy) évre felemeli.

Az Terhelt1 I.r. és az Terhelt2 II.r. vádlott vonatkozásában alkalmazott vagyonekbevétele összege helyesen 572.250,- (ötszázhetvenkettőezer-kettőszázötven) forint.

Egyebekben helybenhagyja.

Terhelt1 I.r. és Terhelt2 II.r. vádlott szabadságvesztésébe beszámítja a vádlottak által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig letartóztatásban töltött időt.

A másodfokú eljárásban felmerült 59.650,- (ötvenkilencezer-hatszázötven) forint bűnügyi költségből Terhelt1 I.r., Terhelt2 II.r. és Terhelt9 IX.r. vádlott is 14.400,- (tizennégyezer-négy száz) forint, míg Terhelt4 IV.r. vádlott 16.450,- (tizenhatezer-hatszázötven) forint megfizetésére köteles.

I n d o k o l á s:

[1] A Veszprémi Törvényszék a 2022. február 9. napjától szeptember 22. napjáig megtartott nyilvános, folytatólagos tárgyalássorozat alapján meghozott és az utóbbi napon kihirdetett, 10.B.348/2021/171. számú ítéletével bűnösnek mondta ki

- **Terhelt1 I.r. vádlottat** társtettesként elkövetett kábítószer-kereskedelem büntetében (Btk. 176. § (1) bekezdés IV. fordulat és (3) bekezdés), továbbá társtettesként elkövetett kábítószer-kereskedelem büntetében (Btk. 177. § (1) bekezdés a) pont II. fordulat),

- **Terhelt2 II.r. vádlottat** társtettesként elkövetett kábítószer-kereskedelem büntetében (Btk. 177. § (1) bekezdés a) pont II. fordulat, és b) pont II. fordulat, továbbá (2) bekezdés a) pont), valamint bünszövetségben, társtettesként elkövetett kábítószer-kereskedelem büntetében (Btk. 176. § (1) bekezdés IV. fordulat és (2) bekezdés a) pont), továbbá 2 rb kiskorú veszélyeztetésének büntetében (Btk. 208. § (1) bekezdés),

- **Terhelt4 IV.r. vádlottat** kábítószer birtoklásának büntetében (Btk. 178. § (1) bekezdés III. fordulat),

- **Terhelt9 IX.r. vádlottat** társtettesként elkövetett kábítószer-kereskedelem büntetében (Btk. 176. § (1) bekezdés III. fordulat).

Ezért a törvényszék Terhelt1 I.r. vádlottat halmazati büntetésként 7 év fegyház fokozatban végrehajtandó szabadságvesztés büntetésre és 7 év közügyektől eltiltásra, Terhelt2 II.r. vádlottat halmazati büntetésként 6 év fegyházban végrehajtandó szabadságvesztés büntetésre és 6 év közügyektől eltiltásra, Terhelt4 IV.r. vádlottat 1 év börtönben végrehajtandó szabadságvesztés büntetésre, Terhelt9 IX.r. vádlottat pedig 2 év börtönben végrehajtandó szabadságvesztés büntetésre ítélte azzal, hogy a IV.r. és IX.r. vádlottakkal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetések végrehajtását 2-2 év próbaidőre felfüggesztette, megállapítva, hogy I.r. és II.r. vádlottak, illetőleg a kiszabott szabadságvesztések végrehajtásának elrendelése esetén a IV.r. és IX.r. vádlottak legkorábban a szabadságvesztésük 2/3 részének kitöltése után bocsáthatóak feltételes szabadságra.

Ezen túlmenően az elsőfokú bíróság rendelkezett az I.r. és II.r. vádlottak által előzetes fogvatartásban töltött idő velük szemben kiszabott szabadságvesztések tartamába történő beszámításáról, I.r. vádlott tekintetében a Veszprémi Járásbíróság 12.Bpk.450/2019/2. számú végzésével kiszabott 10 hónap szabadságvesztés büntetés utólagos végrehajtásának elrendeléséről, I.r. és II.r. vádlott vonatkozásában fejenként 573.250,- Ft, valamint az eljárás során lefoglalt 14.000,- Ft és 75,- € készpénz tekintetében a vagyonelkobzás elrendeléséről, II.r. vádlott szülői felügyeleti jogának kk. sértett2 sértett vonatkozásában történő megszüntetéséről, a büntetőeljárás során lefoglalt bűnjelek további sorsáról, valamint az eljárás során felmerült bűnügyi költség vádlottak által külön-külön, illetőleg egyetemlegesen történő viseléséről.

[2] A törvényszék 171. sorszámú ítélete ellen az ügyész I.r., II.r., IV.r. és IX.r. vádlottak terhére, eltérő minősítés, valamint a kiszabott szabadságvesztések súlyosítása érdekében terjesztett elő jogorvoslati kérelmet, míg Terhelt1 I.r. vádlott eltérő minősítés és enyhítés, védője felmentés, a minősítés megváltoztatása és enyhítés végett, Terhelt2 II.r. vádlott védője elsődlegesen felmentés, másodlagosan enyhítés érdekében jelentettek be fellebbezést.

[3] A Győri Fellebbviteli Főügyészség a BF.211/2021/18-I. számú átiratában az ügyészi fellebbezést módosított tartalommal fenntartva, a védelmi oldalról előterjesztett jogorvoslati kérelmeket alaptalannak ítélte.

Rámutatott arra, hogy a felülbírálat a Be. 590. § (1) és (2) bekezdései alapján teljeskörű, az elsőfokú bíróság a Be. 607. § (1) és 608. § (1) bekezdése szerinti, az elsőfokú határozat érdemi felülbírálatát akadályozó eljárási hibát nem vétett, a perrendi szabályok megtartása mellett vett fel részletes bizonyítást, az általa megállapított tényállás azonban részben megalapozatlan, közelebbről hiányos, azonban ez a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontjában foglaltakra figyelemmel az elsőfokú bíróság által felvett bizonyítás anyaga alapján a tényállás kiegészítésével kiküszöbölhető, az elsőfokon eljárt törvényszék ugyanis fk. név1, fk. név2, fk. tanú6, fk. név3, valamint fk. név4 születési idejét csak a bizonyítékok értékelése körében rögzítette, ezen adatok azonban a tényállás részének tekintendők.

Az ügyészi álláspont szerint az elsőfokú bíróság logikai hibáktól mentes értékeléssel adott számot a rendelkezésre álló többirányú bizonyítékok mérlegeléséről és a tényállás megállapításához vezető gondolati tevékenységéről. Iratszerűen indokolta, hogy mely bizonyítékot miért fogadott el a terhelték védekezésével szemben, illetőleg annak is indokát

adta, hogy mely konkrét bizonyítékokra és azokból levonható helytálló következtetésekre alapította a tényállást.

[4] A vádlottak terhére rótt cselekmények minősítésével összefüggésben a főügyészségi érvelés szerint az elsőfokú bíróság ellentmondásba keveredett, amikor a bünszövetségben történő elkövetést megállapította a Btk. 176. § (1) bekezdésbe ütköző bűncselekmény vonatkozásában, míg a Btk. 177. § (1) bekezdés a) pontjának II. fordulatában írt, illetőleg II.r. vádlott esetében a b) pont II. fordulatában szabályozott 18. életévét be nem töltött személy részére, illetőleg ilyen személy felhasználásával megvalósított kábítószer-kereskedelem vonatkozásában pedig nem. Az elsőfokú ítélet szerint I.r. és II.r. terheltek mindvégig szervezetetten követték el a bűncselekményt, azt együtt tervezték el, és komoly feladatmegosztás mellett együtt is hajtották végre, a tényállás nem tartalmaz azzal kapcsolatos megállapítást, miszerint I.r. vádlott kifejezetten tiltotta volna II.r. vádlott számára a fiatakorúak részére történő értékesítést, miután pedig a terjesztés ezen körülményére nézve a vádlottak külön nem állapodtak meg, a bünszövetség a kereskedői magatartás egészére kiterjed. Ennek megfelelően II.r. vádlott Btk. 176. § (1) bekezdésébe ütköző cselekménye a hatóanyag mennyiségére tekintettel a (3) bekezdés szerint minősül.

A tényállásban rögzített hatóanyagtartalom alapján I.r. vádlottnak a 18. életévüket be nem töltött személyek vonatkozásában elkövetett bűncselekménye a Btk. 177. § (2) bekezdés b) pontja, II.r. vádlott cselekménye a Btk. 177. § (2) bekezdés a) és b) pontja szerint minősül.

Az átirat a II.r. vádlott szülői felügyeleti jogának megszüntetésére figyelemmel szükségesnek ítélte kk. sértett² sértett születési anyakönyvi kivonatának beszerzését és eljárás anyagává tételét.

[5] A büntetés kiszabásával összefüggésben a főügyészségi indítvány további súlyosító körülményként indítványozta értékelni I.r. és II.r. vádlottak vonatkozásában a bünszövetségre tekintettel a többszörös minősülést, valamint azt a körülményt, hogy nagy számú vevő részére értékesítették a kábítószer, emellett pedig azt a tény, hogy két büntetőeljárás hatálya alatt is állva valósította meg I.r. vádlott a bűncselekményeit, és ez is a társadalmi elvárásokkal való szembeszegülést igazolja.

Az elsőfokú bíróság a vádlottakkal szemben eltúlzottan enyhe büntetést szabott ki, a további bűnösségi körülmények figyelembevétele mellett és azok megfelelő nyomatékklal történő értékelése alapján az I.r. és II.r. vádlottak esetében a büntetési tételkeret alsó határát kismértékben meghaladó tartamú büntetés, míg a IV.r. és IX.r. vádlottak esetében a próbaidő meghatározott tartama nem alkalmas a jogalkotó által megkívánt kettős büntetési cél elérésére.

[6] A fentiekre figyelemmel a fellebbviteli főügyészség a Be. 600. § (1) bekezdés b) pontja szerinti tárgyalás kitűzése mellett az érintett sértett anyakönyvi kivonatának ismertetésére, a tényállás ennek alapján, illetőleg a jelzett vonatkozásokban történő kiegészítésére, majd az elsőfokú ítélet Be. 606. § (1) bekezdése szerinti megváltoztatására tett indítványt, a korábbi részletes indokolásának megfelelően kérte I.r. és II.r. vádlottak egészséget veszélyeztető bűncselekményeinek átminősítését, az I.r. és II.r. vádlottakkal szemben kiszabott szabadságvesztések tartamának, illetőleg IV.r. és IX.r. vádlottak vonatkozásában a próbaidő tartamának felemelését, az elsőfokú ítélethirdetést követően előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítását I.r. és II.r. terhelteket érintően, valamint a vonatkozásukban elrendelt vagyoneklobzás összegének korrigálását. Egyebekben az elsőfokú

bíróság ítéletének – az indokolási rész kiegészítése mellett történő – helybenhagyását indítványozta.

[7] Fellebbezésének írásbeli indokolásában I.r. vádlott védője jogorvoslati kérelmét változatlan tartalommal tartotta fenn, rámutatott arra, hogy védence az eljárás során beismerte, hogy valóban kereskedett kábítószerrel, ennek során három személynek adott el drogot, valóban leküldte a feleségét azért, hogy menjen le és adja át a kért kábítószer a vásárlónak, erre azonban sem erőszakkal, sem fenyegetéssel nem kényszerítette. Soha nem utasította feleségét arra, hogy kiskorúaknak adjon el kábítószer, sőt ezt kifejezetten megtiltotta, egyetlen alkalommal sem utasította egyik gyermeküket sem, hogy részt vegyenek a kábítószer értékesítésében.

Előfordulhatott ugyan olyan helyzet, hogy valamelyik lányuk a feleségével volt éppen a kábítószer átadásakor, a gyermek azonban ez esetben sem tudta, hogy miről van szó. Az utóbbi vonatkozásokban a tanúk által tett terhelő vallomások komoly ellentmondásoktól terheltek, az ezzel kapcsolatosan lefolytatott felismerésre bemutatás sem hozott értékelhető eredményt.

Fentiekkel összefüggésben a védő a Be. 7. § (4) bekezdésében foglalt rendelkezésre hivatkozott.

Indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az ítélete meghozatala során a ténylegesen lefoglalt kábítószer mennyiségéből induljon ki, a ténylegesen értékesített mennyiségeket ugyanis az ellentmondásos vallomások alapján pontosan megállapítani nem lehet, az egy adag kábítószer soha nem tett ki 1 grammot, a valóságban ez 0,6-0,8 gramm között mozgott.

tanú4, tanú1, tanú8, tanú6 és tanú3 tanúk vallomásai önmagukban is ellentmondásosak és bizonytalanok, az egyes tanúk I.r. és II.r. terheltek lányát érintő „felismerése” pedig aggályos.

Az elsőfokon hozott ítélet aránytalanul súlyos, mivel I.r. vádlott nem kiemelt súlyú cselekményt követett el, azt nem bünszervezetben valósította meg, semmiféle erőszakot nem alkalmazott és jelentős a sértetti közrehatás is.

Fentiekkel összefüggésben a bíróság figyelmébe ajánlotta az irányadó körülményeket, miszerint védence nyolc gyermek édesapja, ebből négy kiskorú gyermek, vagyontalan, alkalmi munkák végzéséből tartotta fenn a családját, ipari termékbontó szakképesítéssel rendelkezett, számos betegségtől szenved, korábban csak kisebb tárgyi súlyú, eltérő tárgyú cselekmények miatt volt büntetve, kábítószerrel kapcsolatos bűncselekmény miatt nem.

[8] Fentiek alapján a védői indítvány I.r. vádlottnak a Btk. 177. § (1) bekezdése tekintetében emelt vád és következményei alóli – a minden kétséget kizáró bizonyítás hiányában történő – felmentésére, a Btk. 176. § (1) bekezdésével kapcsolatos cselekménnyel összefüggésben pedig az elsőfokon kiszabott büntetés enyhítésére irányult azzal, hogy a védő méltányos és az elkövetett cselekményekkel arányos büntetés kiszabását kérte.

[9] Terhelt I.r. vádlott írásbeli beadványában arra hivatkozott, hogy az elkövetési időszak az eljárás során az ügyészégi állásponthoz képest a felére csökkent, ezért a kábítószer átadásával, átvételével kapcsolatos mennyiségnek is értelemszerűen a felére kellett volna csökkennie, ezt a módosítást azonban az ügyészség nem végezte el. Utalt arra is, hogy az egyszeri adagok, pakettek nem tartalmaztak egész grammnyi anyagot, sem a marihuána, sem pedig az amfetamin esetében, ezért ennek figyelembevételével csökkenteni szükséges a drogértékesítésével érintett összmenyiséget.

Enyhítő körülményként kérte annak a figyelembevételét, hogy rendkívül hosszantartó előzetes fogvatartás alatt áll, amely pszichikailag és fizikailag is rendkívül megviselte, az egészségi állapota súlyosan leromlott, a kialakult betegségeit elhanyagolták, és hiába kérelmezte, megfelelő ellátásban nem részesítették.

A korábbi elítélésével kapcsolatos szabadságvesztés utólagos végrehajtásának elrendelését is kifogásolta, álláspontja szerint a kábítószer-kereskedelem 2018. szeptemberében kezdődött, és az az elfogása napjáig, 2019. július 19-ig tartott, ennek kezdő időpontja pedig előbb volt, mint az a garázdaság, amely a korábbi, felfüggesztett szabadságvesztésre ítélté alapját képezte, és ez a körülmény álláspontja szerint kizárja az utólagos végrehajtás visszaadását.

Erre figyelemmel kérte az elsőfokú ítélet felülvizsgálatát.

[10] Fellebbezésének írásbeli indokolásában II.r vádlott védője tudomásul vette, hogy az elsőfokú bíróság mérlegeléssel állapította meg az irányadó történeti tényállást, így az eredménnyel a védelem által sem támadható.

A védencével szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés enyhítésére irányuló fellebbezése körében a jogorvoslati kérelme indokálta azt, hogy álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem értékelte kellő súllyal az enyhítő körülményeket, így különösen azt a tényt, hogy a vádlott három kiskorú gyermek eltartásáról gondoskodik.

Mindemellett nem értékelte a jelentőségének megfelelő súllyal az időmúlást és az eljárás elhúzódását sem, azok nagyobb nyomatékú figyelembevétele nyilvánvalóan lényegesen enyhébb joghátrányok alkalmazását vonta volna maga után.

Fentiekre figyelemmel indítványozta, hogy a másodfokú felülbírálat eredményeként az ítéltábla az elsőfokon kiszabott szabadságvesztés mértékét enyhítse, az ügyészség súlyosítására irányuló indítványát pedig utasítsa el.

[11] IX.r. vádlott védője az ügyészi fellebbezésben foglaltakra tett írásbeli észrevételében a büntetéskiszabás során értékelendő személyi körülményekre és a súlyosításra irányuló ügyészi fellebbezésre reflektált, kiemelve azt, hogy védenca büntetlen előéletű, vele szemben azóta sincs büntetőeljárás, négy kiskorú gyermeket nevel egyedül, jövedelmi, vagyoni helyzete egyedülállóként jelentősen elnehezült, jövedelmét tartozások terhelik, a vádbeli cselekmények óta közel négy év telt el, az eljárás elhúzódása a vádlott javára nagy nyomatékkal értékelendő enyhítő körülmény.

Jóllehet a védenca terhére rótt bűncselekmény tárgyi súlya nagy, a vádlott személyében rejlő és javára értékelendő rendezett személyi körülményeinek túlsúlya olyan mértékű, melyre tekintettel letöltendő szabadságvesztés kiszabása esetében nem megelőző, hanem megtorló jellegű lenne.

Helytállóan hivatkozott az elsőfokú bíróság arra, hogy az enyhítő körülmények nagyobb számára és nyomatékára figyelemmel az irányadó középértéktől lefelé jelentős mértékű eltérés indokolt.

Védencével szemben a szabadságvesztés büntetés tényleges végrehajtása nélkül is elérhetőek a büntetési célok, az elsőfokon alkalmazott joghátrányok teljes mértékben alkalmasak arra, hogy a vádlottat a jövőben bármilyen bűncselekmény elkövetésétől hatékonyan visszatartsák.

Fentiekre figyelemmel az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

[12] A fellebbviteli nyilvános ülésen előadott perbeszédében mind a fellebbviteli főügyészség képviselője, mind pedig a vádlottak védői fenntartották az írásbeli

indítványaikban, illetőleg észrevételeikben foglaltakat, IV.r. vádlott védője felszólalásában ugyancsak az elsőfokú ítélet védence vonatkozásában történő helybenhagyására tett indítványt.

Utolsó szó jogán tett felszólalásában I.r vádlott az utolsó írásbeli beadványában foglaltakat ismételte meg változatlan tartalommal, II.r. vádlott pedig továbbra is cáfolta, hogy a kiskorúak részére történő értékesítésre is kiterjedt volna a kábítószerkereskedői tevékenységük, a gyermekeiket nem vonták be az elkövetésbe, lányaik nem vettek részt az egyes kábítószeradagok vásárlók részére történő átadásában.

[13] Az ítéltábla az előterjesztett ellentétes irányú fellebbezések tartalmára – különösen a védelmi jogorvoslati kérelmek elsődleges irányára tekintettel –, a fellebbviteli főügyészégi átiratban foglaltakra, a védők jogorvoslati kérelmének írásbeli indoklására, illetőleg az írásbeli észrevétel tartalmára, az I.r. terhelti írásbeli beadványban foglaltakra, valamint a fellebbviteli nyilvános ülésen előadottakra figyelemmel a fellebbezésekkel sérelmezett elsőfokú ítéletet az I.r. és II.r. vádlottak vonatkozásában a Be. 590. § (1) és (2) bekezdései, míg a IV.r. és IX.r. vádlottak tekintetében a Be. 590.§ (10) bekezdése alkalmazásával teljeskörűen felülbírált.

A másodfokú felülvizsgálat során az ítéltábla nem észlelt olyan megalapozatlansági okot, illetőleg perrendi szabálysértést, amely az elsőfokú ítélet érdemi felülbírálatát megakadályozta volna.

A teljeskörű felülvizsgálat kiterjedt a büntetőügy valamennyi fő- és járulékos, azaz az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező kérdésére és vonatkozására, a másodfokú eljárás ezen túlmenően a bizonyítási eljárás törvényességét folyamatában is vizsgálta és kontrollálta.

Ekörben megállapítható, hogy az ügydöntő határozat elleni jogorvoslatok bejelentése során érdemi támadás perrendi-eljárási oldalról az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítási cselekményeket, bizonyítás lefolytatott rendjét nem érte, ezzel összefüggésben pedig az ítéltábla sem észlelt feltétlen hatályon kívül helyezést eredményező, illetőleg érdemi kihatású, relatív hatályú eljárási hiányosságot vagy hibát.

[14] A széles körben és valamennyi szükséges vonatkozásban beszerzett bizonyítékhalmoz tárgyalás anyagává tételére az elsőfokú büntetőeljárás során nem kifogásolható módon, perrendszerűen sor került, az elsőfokon eljáró bíróság gondos tevékenysége folytán minden olyan bizonyíték a tárgyalás részévé vált, amely az ítéleti tényállás megalapozott megállapításához szükséges volt, a törvényszék az irányadó történeti tényállást teljes egészében felderítette, és azt túlnyomórészt helyénvaló módon is állapította meg. Megfelelő mélységben foglalkozott mindazokkal a személy, szakértői típusú, tárgyi és okirati jellegű bizonyítékokkal, amelyek az ügy döntő jelentőségű elemeiként alkalmasak voltak arra, hogy a törvényes bizonyítékértékelés alapjául szolgáljanak. A törvényszék az összes olyan adatot és körülményt megfelelő részletességgel számbavett és értékelt, amely a büntetőügy helyes ténybeli és jogi megítélése szempontjából az érdemi kérdések körütekintő tisztázásához elengedhetetlen volt. Részletesen értékelte és egymáshoz is kapcsolta azokat a bizonyítékokat, amelyek értékeléséből kiolvasható, hogy ténylegesen mire alapozta a történeti tényállást.

[15] A fentiek szerint lefolytatott bizonyítás teljeskörűnek tekintendő, az eljárási cselekmények a bírósági szakban is alaposan, helyénvaló módon kerültek lefolytatásra, ennek során lényeges résztvevők lényeges jogai nem sérültek, a védelemhez fűződő jogok

maradéktalanul érvényesültek, a terhelt és tanúkihallgatások, valamint a szakértői meghallgatások a szabályozott rendben folytak, az eljárással érintettek megfelelő képviselőt mindvégig biztosítva volt. Nevezettek olyan elbírásban részesültek, amelynek eredményeképpen megfelelően szembesülhettek a felemerülő és őket érintő bizonyítékalmazzal, az azzal kapcsolatos álláspontjuknak hangot adhattak, az azzal összefüggő indítványaik pedig szabályozott rendben elbírálást nyertek.

[16] Helytálló bizonyítékértékelése eredményeként az elsőfokú bíróság okszerűen alapította az ítéleti tényállást az I.r., II.r., IV.r. és IX.r. terhelték részbeni beismerő vallomásaira (mindazokban a vonatkozásokban, amelyekben azokat az eljárás egyéb, hiteltérdemlőként elfogadott bizonyítékai alátámasztottak vagy legalábbis nem cáfoltak), a vádlottak terhelttársainak jogerős ítélettel lezárt büntetőügyben megtett vallomásaira, a gyanúsítottként tett nyilatkozataik jelen eljárásban tanúként történt fenntartására, mindemellett a szemléről és lefoglalásról készült jegyzőkönyvek tartalmára, a rendőri jelentések adataira, a bírói engedélyhez kötött leplezett eszköz alkalmazásáról készült feljegyzések, a rejtett figyelés végrehajtásáról készült feljegyzések tartalmára és a csatolt fényképfelvételek által tanúsított körülményekre, az igazságügyi toxikológiai, vegyész, elmeorvosszakértői vélemények megállapításaira, a lehallgatási anyag tartalmára és a szembesítési jegyzőkönyvek adataira.

A törvényszék a fentebb felsorolt hiteltérdemlő bizonyítékok külön-külön és egymásra tekintettel is történő értékelése alapján logikai hibáktól mentes bizonyítékmérlegelési tevékenység útján adott számot az irányadó tényállás megállapításához vezető gondolati tevékenységről, az általa lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalmának megfelelően, iratellenességtől mentesen adta indokát annak, hogy mely tanú-, illetőleg terhelti vallomásokat, mely részükben és milyen indokokra tekintettel fogadott el a tényállás alapjául az adott vádlotti védekezésekkel szemben, és mindezeket mely további, konkrétan megjelölt és értékelt bizonyítékok, és az azokból a logika alapvető szabályai szerint levonható helytálló következtetések támasztották alá.

A rendelkezésre álló körülményekből az elsőfokú bíróság okszerűen vont következtetést arra, hogy jóllehet a családban, illetőleg a terhére rótt cselekményekben betöltött szerepét illetően I.r. vádlott magatartása, hozzáállása meghatározó jellegű volt, a családtagjaira az életük minden területén döntő befolyást gyakorolt, a kábítószerértékesítésben vitt szerepe is irányítónak és meghatározónak tekinthető, összességében sem tehető olyan megállapítás, miszerint Terhelt2 vádlott a férje fenyegetései és bántalmazásai hatására, a saját akaratát kizáró vagy azt döntően korlátozó kényszer hatására folyt volna bele a kábítószerértékesítési tevékenységbe.

A kiskorúak felhasználásával megvalósított kábítószer-kereskedelem megállapíthatóságával összefüggésben az elsőfokon eljáró bíróság a tényállás megállapításánál az I-II.r. terhelti védekezésekkel szemben helytállóan volt figyelemmel tanú1, tanú2 és tanú3 tanúk nyomozati és tárgyalási nyilatkozataiban előadottakra, illetőleg a lefolytatott szembesítések ezzel összefüggő anyagára, a törvényszék ekörben kifejtett érvelésével maga részéről az ítéltábla is mindenben egyetértett.

Nevezettek nyilatkozatai, illetőleg a lehallgatási és egyéb okirati bizonyítékok együttes értékelése alapján mindenben helyénvaló az az elsőbírói következtetés is, miszerint az előzményekből és a kiskorúak bevonásával végrehajtott kábítószerértékesítési tevékenység körülményeiből nyilvánvaló, hogy a terhelték közül legalábbis II.r. vádlottnak kifejezett tudomása volt arról, hogy kiskorú gyermekei felhasználásával kerül sor az adott bűncselekménysorozat egyes mozzanatainak megvalósítására.

Mindemellett a IV.r. és IX.r. vádlottak terhére szóló hiteltérdemlő bizonyítékok értékelése és a tényállás megállapításánál történő felhasználása körében sem kifogásolható alappal az elsőbírói törvényes mérlegelés mikéntje és eredménye.

Figyelemmel pedig arra, hogy I.r. vádlott a tárgyalási szakban mindvégig koherens, célirányos és egyben nagyon határozott védekezési tevékenységet fejtett ki, saját érdekeinek megfelelően támadta a terhére szóló bizonyítékok tényállás megállapítására való alkalmasságát, az érintett tanúk szavahihetőségét, a szóban forgó okiratok hitelességét és elfogadhatóságát, nem vált szükségessé és indokoltá I.r. vádlott elmeállapotának a terhére rótt bűncselekmények megvalósítását követő időszakot érintő megvizsgálása sem, az aktuális teljes beszámíthatóságának ténye sem kérdőjeleződött meg, az erre irányuló másodfokú bizonyítási indítványnak az ítéltábla nem adott helyt.

Figyelemmel arra, hogy kk. sértett² sértett születési adataival összefüggésben a nyomozati iratban számtalan okirati bizonyíték is rendelkezésre állt, a másodfokú bíróság adott körülmények között szükségtelennek ítélte nevezett anyakönyvi kivonatának beszerzését, erre figyelemmel fellebbviteli tárgyalás keretében másodfokú bizonyítás elrendelését és felvételét, erre tekintettel a Be. 596. § (1) bekezdés a) pontja alapján előterjesztett ügyészi indítványt az ítéltábla elutasította.

[17] A releváns tényállási elemekre vonatkozóan a fentiekből következően a törvényszék mérlegelése valamennyi bizonyítékot átfogta, ezeket az elsőfokú bíróság körütekintően elemezte és kötelezettségeinek mindenben eleget téve, a szükséges részletességgel meg is indokolta, hogy az irányadó tényállást mely, egymást erősítő bizonyítékokra alapította, így a bizonyítási anyag alapos és érdemben nem kifogásolható értékelésével az indokolási kötelezettségének is eleget tett. Elemzése során megfelelő alapossággal sorra vette az egyes rendelkezésre álló bizonyítási eszközöket, azok tartalmát az elégséges mértékben ismertette és részletező indokolással ellátva állást foglalt a hiteltérdemlőségük és a konkrét bizonyító erejük kérdésében is. Feladatai elvégzése során foglalkozott a részint ellentétes tartalmú bizonyítékok együttes értékelésével is, megfelelően feltárva és szükség esetén feloldva a közöttük húzódó ellentmondásokat.

Fentiekhez képest az I.r. és II.r. terhelteknek és védőiknek a fellebbviteli eljárás során előterjesztett és a korábbi védekezést megismétlő érvelése a törvényszék által helyesen rögzített, majd helytálló logika alapján megfelelően értékelt bizonyítékok felülmérlegelésére irányult, amelyre azonban a Be. 593. § (2) bekezdésében megfogalmazott tilalom folytán a másodfokú eljárásban túlnyomórésztben megalapozottan megállapított tényállás mellett nem kerülhetett sor.

[18] Az alappal nem támadható bizonyítékértékelés eredményeképp megállapított tényállás túlnyomórészt összhangban áll az okszerűen mérlegelt bizonyítékokkal, az azonban figyelemmel a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontjában foglaltakra az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalma alapján helyesbítésre szorul abban a vonatkozásban, hogy az elsőfokú ítélet történeti tényállása 30. pontját a [218] bekezdést érintően a II.r. vádlott által az adott időszakban tanú⁹ részére eladott és általa elfogyasztott kábítószeres együttes mennyisége a jelentős mennyiség alsó határának nem az 1,501%-át, hanem ténylegesen az 1,051%-át tette ki, s ebből következően az elsőfokú ítélet [236] bekezdését érintően az I.r. és II.r. vádlottak által a terhükre rótt időszakban értékesített és értékesítésre szánt kábítószeres méréssel és becsléssel meghatározott együttes hatóanyagtartalma a jelentős mennyiség alsó határát meghaladva, annak nem a 179,57%-át, hanem hozzávetőlegesen a 179,52%-át teszi ki.

Az elsőfokú ítélet [237] bekezdésében foglaltakat az ítéltábla azzal pontosítja, hogy I.r. és II.r. vádlottak a kábítószer értékesítéséből együttesen legkevesebb 1.144.500,- Ft bevételre tettek szert.

Fentiekén túlmenően az érintett tényállási pontokból a másodfokú bíróság az adott mennyiségű kábítószer megvásárlásával érintett fogyasztók, illetőleg vásárlók megjelöléséből mint szükségtelen és a történeti tényállásba nem tartozó megjelölést mellőzi a nevezettek gyanúsítottként, illetőleg III.r., V.r., VI.r., VII.r., VIII.r. és X.r. vádlottként történő megnevezését, azonosítását.

[19] A törvényszék által megállapított tényállás a fentiek szerinti helyesbítéssel és pontosítással került összhangba az okszerűen mérlegelt bizonyítékokkal, az a továbbiakban korrekcióra már nem szorult, így az ítéltábla a Be. 593. § (3) bekezdésében foglaltak szerint a helyesbített tényállás alapján bírálta felül a fellebbezésekkel támadott elsőfokú határozatot.

[20] Az utóbbiak szerint megalapozott tényállásból a törvényszék okszerűen vont következtetést a terheltek bűnösségének fennálltára, büntetőjogi felelősségének az egészséget veszélyeztető bűncselekményekben történő megállapíthatóságára, és a vádlottak terhére rótt bűncselekmények minősítésével összefüggésben is osztotta az ítéltábla az elsőbírói jogi álláspontot.

Az I.r., II.r. vádlottak terhére megállapított bűncselekmények elsőbírói jogi minősítését az eljáró ügyészségek részéről kétirányú támadás érte, a fellebbviteli főügyészség alapvetően a törvényszék bünszövetség fennálltával kapcsolatos álláspontját kifogásolta, érvelése szerint az elsőfokú bíróság ellentmondásba keveredett, amikor a bünszövetségben történő elkövetést a Btk. 176. §-ába ütköző bűncselekmény vonatkozásában megállapította, a Btk. 177. § (1) bekezdés a) pont II. fordulatóban írt, illetőleg ezen túlmenően II.r vádlott esetében az (1) bekezdés b) pont II. fordulója szerinti, ugyancsak társtettesként elkövetett kábítószer-kereskedelem büntette vonatkozásában viszont nem. Arra vonatkozóan ugyanis megállapítást nem tartalmaz a tényállás, miszerint I.r. vádlott kifejezetten tiltotta volna II.r. vádlottnak a fiatakorúak részére történő értékesítést, a terjesztés tényállásban rögzített módja alapján e körülményre nézve a vádlottak külön nem állapodtak meg, ezért a bünszövetség a kábítószerkereskedői magatartásaiknak egészére kiterjed.

Az elsőbírói álláspont szerint Terhelt I.r. vádlottnak a családján belüli minden irányú döntés meghozatalára meghatározó befolyása volt, a II.r vádlott által tanúsított magatartásból is következően irányában kifejezett tiltás nem hangzott el I.r. vádlott részéről a 18 éven aluli személyeknek történő kábítószerértékesítésre vonatkozóan, ugyanakkor az ilyen fogyasztók kiszolgálására nem is kötelezte a feleségét, s úgyszintén semminemű adat, tény, utalás nem merült fel a büntetőeljárás során arra nézve, hogy I.r. és II.r. vádlottak kifejezetten megállapodtak volna abban, hogy kiszolgálják a kiskorú vevőiket is. Minderre tekintettel az elsőfokú bíróság a bünszövetséget e minősítő körülmény (a Btk. 177. § (1) bekezdésében szabályozott büntett) vonatkozásában nem állapította meg.

[21] Bünszövetség akkor létesül, ha két vagy több személy bűncselekményeket szervezeten követ el, vagy ebben megállapodik, és legalább egy bűncselekmény elkövetését megkísérlik, de nem jön létre bünszervezet (Btk. 459. § (1) bekezdés 2. pont).

A fenti jogszabályhely mindkét fordulója több bűncselekmény megvalósítására utal, a bünszövetség azonban megállapítható akkor is, ha az elkövetők az általuk tervezett

bűncselekmények közül csupán egynek a megvalósításáig, illetőleg annak a kísérletéig jutottak el.

Az előzetes megállapodás a szervezett bűnelkövetés egyik eleme, amely a jövőben megvalósítandó bűncselekmények elkövetésére irányuló akaratelhatározást jelent, és ez a jogvéde érdekében ellen támadó erők magasabb fokú szervezettségét jelenti, nem kizáró ok azonban, ha a megvalósított vagy megkísérelt bűncselekmény vagy bűncselekmények véghezvitele a végrehajtás módját illetően az előzetes megállapodáshoz képest ténylegesen eltérő jellegű.

A bűnszövetség lényege a bűncselekmények – vagyis egynél több bűncselekménynek – szervezett elkövetése, vagyis nem csak egy meghatározott bűncselekménynek, hanem magának a bűnözésnek a megszervezése, utóbbi körülményben mutatkozik meg a társas bűnelkövetésnek a társtettséghez képest minőségileg eltérő és lényegesen nagyobb társadalomra veszélyességet tükröző formája.

Feltétlenül hangsúlyozni szükséges, hogy a bűnszövetség feltétele a bűncselekmények szervezett elkövetése vagy az ebben való megállapodás, vagyis nem egyetlen, hanem több szándékos bűncselekmény megvalósítására való akaratelhatározást jelent. Ehhez képest az alkalomszerű helyzet kihasználásával vagy egyébként alkalomszerű jelleggel, esetenként, néha-néha megvalósított, véghezvitt bűncselekmény megvalósítása is kizárja a bűnszövetség megállapítását.

A bűncselekmények szervezett elkövetése feltételezi az azok megvalósítására irányuló előzetes megállapodást. Az a törvényi szabályozás, miszerint a bűnszövetség törvényi megfogalmazása külön fordulatként tartalmazza a szervezett elkövetést és az arra való megállapodást, azt célozza, hogy ha csak egyetlen bűncselekmény megvalósítására vagy annak kísérletére kerül sor ugyan, de ennek az elkövetését megelőzte a bűnözésre irányuló megállapodás, ez utóbbi körülményből eredő magasabb fokú társadalomra veszélyesség is értékelhető legyen.

A bűncselekmények véghezvitelére vonatkozó megállapodás időbeli létrejöttének és formájának nincs jelentősége, a megállapodásnak azonban értelemszerűen meg kell előznie a véghezvitelt. A megállapodás lehet kifejezett, szóbeli akaratnyilvánításban megnyilvánuló kijelentés is, ám lehet hallgatóságos is, mindenkor feltétel azonban, hogy a bűnözésre irányuló akarategységet tükrözze. Az elkövetők közötti megállapodás létrejöttét ténybeli következtetéssel is meg lehet állapítani, erre alapot szolgáltat, ha az elkövetők az azonos vagy hasonló alkalmakat keresték vagy használták ki a bűncselekmények elkövetésére. A hallgatóságos megállapodás létrejöttére az elkövetők ráutaló magatartásából is következtetni lehet, ha a bűncselekmények véghezviteléből a bűnözésre irányuló következtetességre, tervszerűsége, szervezettsége és az akaratelhatározás egységességére vonható következtetés.

[22] Az irányadó jogi szabályozás rendjéből következően megállapítható módon a jogalkotó a 18. életévét be nem töltött személy részére történő átadással megvalósított, illetőleg a 18. életévét be nem töltött személy bevonásával, felhasználásával végzett drogértékesítési tevékenységet nem a kábítószer-kereskedelem minősítő körülményeként, minősített eseteként, hanem egy külön törvényi tényállás keretében értékelte.

A kábítószer-kereskedelem bűncselekménye tehát két szinten szabályozott, ennek felel meg a Btk. 176. §-ában és a 177. §-ában meghatározott bűncselekményi alakzat. A törvényi tényállás mindkét szinten két alapesetet, mindkét alapesetre nézve minősített eseteket, továbbá mindkét alakzat körében privilegizált eseteket is tartalmaz, és mindkét bűncselekményi tényállás tekintetében az előkészületet is büntetni rendeli.

A Btk. 177. § (1) bekezdésében meghatározott alapeset a 176. §-ban szabályozotthoz képest az egyes kereskedői típusú elkövetési magatartásokat olyan tényelemekhez kapcsolja, amelyek nyilvánvalóan növelik a cselekmény társadalomra veszélyességének fokát, ekként az utóbbi körülmények fennállta esetén a Btk. 176. § (1) bekezdése szerinti alapeset büntetési tételénél egy szinttel súlyosabban rendeli büntetni a különböző droggereskedelmi magatartásokat.

A kábítószer-kereskedelem bűncselekménye fentiek szerinti szabályozásának mindkét, jogalkotó által elkülönített szintjén, azaz a Btk. 176. és a Btk. 177. §-a szempontjából is külön-külön vizsgálni kell, hogy az azzal kapcsolatos cselekmények esetleges szervezett elkövetése vonatkozásában az érintett terheltek előzetes, bűnözésre irányuló megállapodása megállapítható-e. Az elsőfokú bíróság e szempontból is vizsgálódásának részévé, körütekintő elemzésének tárgyává tette a megalapozottan megállapított tényállás alapjául szolgáló eseménysort és történéseket, helytálló indokolással ellátva, meggyőzően támasztotta alá, hogy I.r., II.r. terheltek vonatkozásában konkrétan mely tényekre és körülményekre figyelemmel állapítható meg a Btk. 176. §-a szerinti kábítószer-kereskedelem tekintetében a bűnszövetség, (amely nyilvánvalóan csak a II.r. vádlott vonatkozásában tekintendő a bűncselekmény minősítő körülményének, a jelentős mennyiségre történt elkövetés miatt az I.r. vádlott tekintetében nem), egyúttal a Btk. 177. § (1) bekezdése szerinti bűncselekmény tekintetében mely tényezőkre figyelemmel nem.

Helytállóan állapította meg a törvényszék, hogy a kábítószer-kereskedelmet irányító I.r. vádlott a II.r. terhelte a 18. életévét be nem töltött fogyasztók kiszolgálására nem kötelezte, részéről ilyen értelmű tiltás sem hangzott el, egyáltalán, nevezettek ebben a kérdésben semmilyen megállapodást nem kötöttek, semminemű adat nem támasztotta alá az azzal kapcsolatos esetleges vádlotti megállapodást, hogy 18 év alattiak részére vagy bevonásával folytatják a droggereskedelmet, etekintben pusztán az állapítható meg, hogy mindketten belenyugodtak abba, hogy esetlegesen alkalmoszerűen, esetenként akár fiatalok személyek részére is értékesítenek kábítószert.

Osztotta az ítéltábla azon elsőbírői álláspontot is, miszerint a jelentős mennyiségű kábítószere elkövetett, Btk. 177. § (1) bekezdés a) pont II. fordulata, illetőleg b) pont II. fordulata, valamint a (2) bekezdés a) pontja szerint minősülő bűncselekmény kizárólag II.r. vádlott terhére volt megállapítható, a jelentős mennyiségre való megvalósítást I.r. vádlott tekintetében nyilvánvalóan csak egyszeresen, az aktuális tudata által kétségtelenül átfogott vonatkozásokban, a Btk. 176. §-a szerinti kábítószer-kereskedelem tekintetében lehetett minősítő körülményként értékelni.

Önmagában az a körülmény, miszerint a II.r. vádlott által nyilvánvalóan kiskorú személyek részére (fk. név1 és fk. név2) megvalósított, illetőleg a kk. sértett2 felhasználásával végrehajtott, illetőleg megkísérelt cselekményekkel érintett kábítószermennyiség a jelentős mennyiség alsó határának több, mint 142%-át tette ki, és az utóbbi értékesítési kísérlet célszemélyei, megcélzott fogyasztói túlnyomórészt nyilvánvalóan felnőttkorúak lettek volna, az elkövetéssel érintett tényleges teljes összmennyiségre (a jelentős mennyiség alsó határának hozzávetőlegesen 179,52%-a) figyelemmel egyik nevezett terhelte vonatkozásában sem alkalmas a Btk. 176. § (3) bekezdése, illetőleg a Btk. 177. § (2) bekezdés a) pontja szerinti minősített esetek együttes megállapítására, ez utóbbival kapcsolatos eljárás és megoldás a büntetőjogilag releváns ugyanazon körülmény kétszeres értékelésének tilalmába ütközik.

Fentiekre figyelemmel a másodfokú bíróság I.r. és II.r. vádlottak tekintetében is minden szempontból törvényesnek és megalapozottnak ítélte az elsőbírői jogi minősítést.

A bűnösség megállapításával, illetőleg a cselekményeik minősítésével összefüggésben a másodfokú bíróság egyetértett a törvényszék IV.r. és IX.r. vádlottakkal kapcsolatos jogi elemzésével, okfejtésével és végkövetkeztetéseivel is.

[23] A büntetéskiszabás másodfokú felülbírálati során az ítéltábla is figyelemmel volt az elsőfokú bíróság által részint helytállóan számbavett és túlnyomórészt megfelelően értékelt enyhítő és súlyosító körülményekre, a büntetéskiszabás jelen ügyben releváns körülményeivel összefüggő elsőbírói feltáró és értékelő tevékenység azonban több vonatkozásban is kiegészítésre, pontosításra, illetőleg módosításra szorult.

Az enyhítő körülmények sorában az időmúlást és az eljárás elhúzódását érintően csak az utóbbi körülmény bír jelentőséggel, önmagában az időmúlásnak jelen büntetőügyben sincs relevanciája. Tekintettel az I.r. vádlott beismerő vallomásának és bűnössége elismerésének részlegességére, ez a tényező már a bűncselekménysorozat felfedezésének és a tettenérésnek a körülményeire figyelemmel sem eredményez jelentős enyhítő hatást, ezen túlmenően a négy kiskorú gyermek eltartásáról való gondoskodás nyomatéka is relativizálódik a kereskedés egyes konkrét előkészületi cselekményeinek gyermekek jelenlétében való véghezvitelére figyelemmel.

A súlyosító körülmények körében az I.r. vádlott többszörösen büntetett előélete minősül ekként, továbbá a felfüggesztett szabadságvesztés büntetés próbaidejének hatálya alatti elkövetésen túlmenően az is megállapítható, hogy nagy számú vevő részére történt a kábítószerértékesítés, illetőleg I.r. vádlott a vele szemben folyamatban lévő két büntetőeljárás hatálya alatt is állva valósította meg a cselekménysorozatát, illetőleg annak egy részét, a Veszprémi Járásbíróság 12.Bpk.450/2019/2. számú büntetővégzésében elbírált bűncselekményt is a jelen eljárásban elbírált bűncselekmények elkövetési ideje alatt, valamint ezen határozat jogerőre emelkedését követően, ezen túl a Fehérgyarmati Járásbíróság 3.B.33/2018/11. számú marasztaló határozatának meghozatala után, annak jogerőre emelkedését megelőzően követte el.

A törvényszékkel szemben a másodfokú bíróság által figyelembevett utóbbi tényezők a személyisége (a munka kerülésében, dologtalanságban is megnyilvánuló) kifejezetten jelentős társadalomra veszélyességére enged következtetni. Ezen túlmenően hangsúlyosan kellett figyelemmel lenni arra, az elsőfokú bíróság által figyelembevett, ám a súlyosító körülmények között fel nem tüntetett körülményre, hogy a bűncselekménysorozat elkövetésében döntő jelentőséggel bírt az I.r. vádlottnak a társát bűnbevivő, kezdeményező, egyúttal nyilvánvalóan vezető, meghatározó és irányító szerepe, amely nélkül a II.r. terhelti elkövetésre nem is került volna sor.

Az eljárás elhúzódása és a kiskorú gyermekek eltartásáról való gondoskodás körében a másodfokú bíróság a fentiekkel egyezően értékelte II.r. vádlott esetében is a fennforgó enyhítő körülményeket.

[24] A fentiekre is figyelemmel a törvényszék helyesen alkalmazta a terheltre nézve kedvezőbb elbírálást eredményező, a bűncselekmény elkövetésekor hatályban lévő büntető anyagi jogszabályt, helytállóan kerültek meghatározásra az irányadó büntetési tételek és középmértékek is, nem kifogásolható azon megállapítás sem, hogy az enyhítő körülmények összességében nagyobb nyomatékára figyelemmel I.r. vádlott vonatkozásában is a törvényi középmérték alatti tartamban szükséges meghatározni a szabadságvesztés mértékét, esetében azonban a bűnösségi körülmények másodfokú eljárásban fentiek szerint történő kiegészítése, valamint azoknak megfelelő nyomatékkal való értékelése alapján az elsőfokon alkalmazott joghátrány súlyosítása indokolt és szükségszerű, a vele szemben a büntetési tételkeret alsó határát kismértékben meghaladó tartamban elsőfokon kiszabott büntetés az általános és a különös megelőzés követelményrendszerének szükséges kritériumait nem teljesíti, IV.r. és

IX.r. vádlottak vonatkozásában pedig az alkalmazott próbaidő tartama ugyancsak nem felel meg a jogalkotó által megkívánt kétirányú büntetési célnak.

IV.r. és IX.r. vádlottak vonatkozásában a szabadságvesztés büntetés végrehajtásának felfüggesztése tehát nem kifogásolható, ugyanakkor a próbaidők elsőfokon meghatározott tartama ugyancsak a súlyosító jellegű büntetéskiszabási tényezők nem kellő nyomatékkaal történt figyelembevételének a következménye, ezért azoknak az érintett terheltek által elkövetett bűncselekmények tárgyi súlyával is arányos módon történő felemelése vált indokoltta.

[25] A fentiekre figyelemmel az ítéltábla az előterjesztett fellebbezéseket a Be. 599. § (1) bekezdése szerinti nyilvános ülésen elbírálv a jogorvoslati kérelmekkel támadott elsőfokú határozatot a Be. 606. § (1) bekezdésében foglaltak alkalmazásával megváltoztatta, az Terhelt I.r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát 10 évre, a közügyektől eltiltás mellékbüntetést pedig ezzel arányosan 8 évre súlyosította, a kiszabott szabadságvesztés végrehajtásának próbaidejét IV.r. vádlott vonatkozásában 3 évre, IX.r. vádlott tekintetében pedig 4 évre felemelte, és arra tekintettel, hogy a vagyonekobbzás I.r. és II.r. vádlottat fejenként érintő összegét megállapító ítéleti rendelkezésekben az eljáró törvényszék számítási hibát vétett, ezeket a megállapítható tényeknek megfelelően a másodfokú bíróság a rendelkező részben foglaltak szerint pontosította, 572.250,- Ft-ban állapítva meg az I.r. és II.r. vádlottat egyenként terhelő vagyonekobbzás összegét.

[26] Egyebekben a törvényszék elsőfokú ítéletének minden egyéb rendelkezését – amelyek törvényesek és megalapozottak – a Be. 605. § (1) bekezdésében foglaltak szerint helybehagyta azzal, hogy a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdései alapján I.r. és II.r. vádlottak vonatkozásában az elsőfokú ítélet kihirdetésétől számítottan a másodfokú határozat meghozataláig előzetes fogvatartásban töltött időt a velük szemben kiszabott szabadságvesztés büntetések tartamába beszámítani rendelte, illetőleg a Be. 613. § (1) bekezdésében foglaltak alkalmazásával megállapította a másodfokú büntetőeljárásban felmerült bűnügyi költség összegét, és rendelkezett annak vádlottak által történő viselése tárgyában is.

Győr, 2023. április 13.

Dr. Zólyomi Csilla s.k.
a tanács elnöke

Dr. Németh Balázs s.k.
előadó bíró

Dr. Vajda Edit s.k.
bíró

Záradék:

Ez az ítélet és ezáltal a Veszprémi Törvényszék 2022. szeptember 22. napján kelt, 10.B.348/2021/171. számú ítéletének meg nem változtatott része a mai napon jogerőre emelkedett.

Győr, 2023. április 13.

Dr. Zólyomi Csilla s.k.
a tanács elnöke

